

แนวทางการศึกษาผู้นำท้องถิ่นในการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียง เพื่อการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืนในจังหวัดนครสวรรค์

Guidelines for the potential development for local leaders in the application of the sufficiency economy for the sustainable community development in nakhon sawan province

วรรณมาฆะ เกษรดอกไม้¹, วิชญภา เมธีวรฉัตร²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรคของผู้นำท้องถิ่นในการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียงในจังหวัดนครสวรรค์(2) เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาศักยภาพผู้นำท้องถิ่นในการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียงเพื่อการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืนในจังหวัดนครสวรรค์ เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์ประธานชมรมผู้นำชุมชน สมาชิกในหมู่บ้านแต่ละพื้นที่ ประชาชนชาวบ้าน กำนัน อาสาสมัครหมู่บ้าน นายกองค้การบริหารส่วนตำบลหรือนายกเทศมนตรีประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบลหรือประธานสภาเทศบาลพัฒนาชุมชนจังหวัดนครสวรรค์และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง รวมจำนวน 29 ตำบล ตำบลละ 14 คน มีกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 406 คน และการสนทนากลุ่ม เพื่อหาแนวทางการพัฒนาศักยภาพผู้นำท้องถิ่นในการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียงเพื่อการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืนในจังหวัดนครสวรรค์

ผลการศึกษาพบว่า ปัญหา อุปสรรคของผู้นำท้องถิ่นในการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียงในจังหวัดนครสวรรค์ มีดังนี้ 1. ปัญหาด้านเทคนิค (Technical skill) 2.ปัญหาด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล(interpersonal skills) 3.ปัญหาด้านศักยภาพด้านมนโนทัศน์ (conceptual skills) และ 4.ปัญหาด้านอื่นๆ เช่น การเสียสละ แนวทางการพัฒนาศักยภาพผู้นำท้องถิ่นในการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียงในจังหวัดนครสวรรค์ มีดังนี้ การฝึกพูดในที่ประชุมชน ซึ่งเป็นวิธีที่ดีอีกวิธีหนึ่งในการปรับปรุงบุคลิกภาพทั้งภายในและ

¹ อาจารย์ประจำสาขาวิชารัฐศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

² อาจารย์ประจำสาขาวิชารัฐศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

บัณฑิตศึกษาปริทรรศน์ วิทยาลัยสงฆ์นครสวรรค์ ปีที่ 8 ฉบับที่ 1 มกราคม-เมษายน 2563

ภายนอกเพื่อการเป็นนักพูดที่ดีตลอดจนเรียนรู้การใช้เทคโนโลยีและการใช้เทคโนโลยี
ดำเนินการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียง

คำสำคัญ : การพัฒนาศักยภาพผู้นำท้องถิ่น,การประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียง

Abstract

The purposes of research were (1) To study problems Obstacles of local leaders in applying sufficiency economy in Nakhon Sawan Province (2) To find ways to develop the potential of local leaders in applying sufficiency economy for sustainable community development in Nakhon Sawan Province ,data were collected by interviewing the community leaders club. Members in each village area Villagers of Kamnan village volunteers, village volunteers President of the Subdistrict Administrative Organization or the mayor, the chairman of the Tambon Administrative Organization Council or the Chairman of the Municipal Council Community development in Nakhon Sawan and related staff total of 29 subdistricts, 14 persons each, with 406 sample groups and focus group to find ways to develop local leaders' potential in applying sufficiency economy for sustainable community development in Nakhon Sawan Province

The study indicated that 1) Technical issues (Technical skill) 2) Interpersonal skills 3) Potential concepts in conceptual skills and 4) Other problems such as sacrifice. Guidelines for the development of local leaders' potential in applying sufficiency economy in Nakhon Sawan province are as follows ,Practicing speaking in the community

Keywords: Work performance motivation / Organizational commitment

บทนำ

มนุษย์เป็นสัตว์สังคมที่จะต้องมีการดำรงชีวิตเป็นกลุ่ม เป็นชุมชน เป็นสังคม จึงมีความแตกต่างและมีความหลากหลาย ทั้งในด้านของความรู้สึกรู้จักคิด ความต้องการ ทำให้มนุษย์มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน ทำให้เกิดการพัฒนาและในขณะเดียวกันก็เกิดปัญหาระหว่างกันเพื่อให้เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี เพื่อสนองต่อความต้องการและบรรลุประโยชน์และความสำเร็จที่เป็นจุดหมาย ก็ต้องอาศัยการร่วมแรงร่วมใจระหว่างกันเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งสื่อกลางที่สำคัญในการช่วยประสานคนให้ร่วมแรงร่วมใจกัน คือ “ผู้นำ” ผู้ที่เป็นบุคคลที่จะมาช่วยประสานกำลังร่วมแรงร่วมใจและสมองในการทำงานร่วมกัน ในการพัฒนาชุมชน ผู้นำชุมชนถือว่า เป็นบุคคลที่มีความรู้ ความสามารถที่ระดมทรัพยากรในด้านต่างๆ เพื่อใช้ในกิจกรรมการพัฒนา เพื่อให้งานพัฒนานั้นไปสู่จุดหมายได้ดีขึ้น แต่ปัจจุบันผู้นำชุมชนมีความรับผิดชอบหลายด้าน ตลอดจนปัญหาของชุมชนมีจำนวนมาก ทำให้ผู้นำชุมชนมีบทบาทการพัฒนาชุมชนให้เกิดความยั่งยืนลดน้อยลง

เป็นที่ยอมรับโดยทั่วกันว่าผู้นำเป็นบุคคลที่มีความสำคัญและส่งผลกระทบต่อความสำเร็จของกลุ่มเป็นอย่างมาก ผู้นำที่มีคุณสมบัติที่ดีและปฏิบัติตามบทบาทหน้าที่ได้เหมาะสม จะสามารถพากลุ่มให้บรรลุเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ(วิเชียร วิทยอุดม ,2550) จากการสำรวจความคิดเห็นของพนักงานพบว่าผู้นำมีผลต่อความสำเร็จขององค์กรกว่า 50% (www.thecoach.in.th) หากองค์กรหรือชุมชนที่มีความต้องการให้การดำเนินงานดังกล่าวประสบความสำเร็จจึงต้องให้ความสำคัญกับผู้นำด้วยการพัฒนาศักยภาพของผู้นำอย่างต่อเนื่อง

และยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ.2560-2564) ให้ความสำคัญในการประยุกต์ใช้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืนโดยเน้นกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชน ซึ่งในการปฏิบัติได้มอบให้หน่วยงานที่รับผิดชอบนำหลักเศรษฐกิจพอเพียงมาปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรมหลายหน่วยงาน โดยกระทรวงมหาดไทยก็เป็นอีกหนึ่งหน่วยงานที่ได้นำหลักเศรษฐกิจพอเพียงไปปรับใช้ในการพัฒนาชุมชนและวิถีชีวิตของประชาชน พร้อมทั้งจัดให้มีการประเมินหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงต้นแบบ เพื่อเป็นเครื่องมือในการพัฒนาความเป็นอยู่ของประชาชนในแต่ละหมู่บ้านให้มีการพัฒนาแบบยั่งยืน การพัฒนาดังกล่าวเน้นใน 4 ด้าน

บัณฑิตศึกษาปริวรรตน์ วิทยาลัยสงฆ์นครสวรรค์ ปีที่ 8 ฉบับที่ 1 มกราคม-เมษายน 2563

ที่สำคัญคือ ด้านจิตใจด้านสังคมด้านเศรษฐกิจ ด้านทรัพยากรธรรมชาติและด้านการเรียนรู้ เพื่อจัดระดับการพัฒนาตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 3 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 ระดับพออยู่พอกิน ซึ่งมีตัวชี้วัดสำคัญของระดับการพัฒนา จำนวน 16 ตัวชี้วัด

ระดับที่ 2 ระดับอยู่ดีกินดี ซึ่งมีตัวชี้วัดสำคัญของระดับการพัฒนา จำนวน 22 ตัวชี้วัด

ระดับที่ 3 ระดับมั่งมีศรีสุข ซึ่งมีตัวชี้วัดสำคัญของระดับการพัฒนา จำนวน 23 ตัวชี้วัด

จำนวนหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงในแต่ละภาคมีจำนวนที่มีความแตกต่างกัน กล่าวคือ ภาคเหนือ มีจำนวนหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง 3,420 หมู่บ้าน มีจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 55.87 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีจำนวนหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง 1,162 หมู่บ้านคิดเป็นร้อยละ 18.98 ภาคใต้มีจำนวนหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง 874 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 14.29 และภาคกลางมีจำนวนหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงจำนวน 665 หมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 10.86 (กรมการพัฒนาชุมชนกระทรวงมหาดไทย .2558)

ในภาคเหนือก็มีจำนวนหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงที่ลดน้อยลง กล่าวคือ ในปี พ.ศ.2555 มีจำนวน 6090 หมู่บ้าน ปี พ.ศ. 2556 มีจำนวน 3420 หมู่บ้าน ปี 2557 มีจำนวน 882 หมู่บ้าน ปี 2558 มีจำนวน 1878 หมู่บ้าน (กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย .2558) ที่ถือว่าจำนวนลดน้อยลง

และจังหวัดนครสวรรค์ก็เป็นหนึ่งในภาคเหนือที่มีจำนวนหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงและมีแนวโน้มจะลดน้อยลง จากสถิติหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงในจังหวัดนครสวรรค์ ปี 2557 มีหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงระดับพออยู่พอกิน จำนวน 28 หมู่บ้าน อยู่ดีกินดี จำนวน 6 หมู่บ้าน มั่งมีศรีสุข จำนวน 1 หมู่บ้าน รวม 35 หมู่บ้าน ปี 2558 มีหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงระดับพออยู่พอกิน จำนวน 7 หมู่บ้าน อยู่ดีกินดี จำนวน 5 หมู่บ้าน มั่งมีศรีสุข จำนวน 1 หมู่บ้าน รวม 13 หมู่บ้าน (กรมการพัฒนาชุมชนกระทรวงมหาดไทย .2558)

ทั้งนี้ จากสถิติดังกล่าวที่มีจำนวนลดน้อยลง ส่วนหนึ่งมีลักษณะการดำเนินการมีหลายหน่วยงาน และแยกส่วนกันทำซึ่งอาจไม่ตรงตามความต้องการ ประกอบกับการดำเนินงานของภาคปฏิบัติที่เจ้าหน้าที่ของรัฐยึดติดกับบทบาทที่เป็น ผู้ชี้แนะและกำกับ ประชาชนมีนิสัยของการเป็นผู้รับบริการจนเคยชิน (สุเมธ ตันติเวชกุล, 2548, หน้า 35) และ

บัณฑิตศึกษาปริทรรศน์ วิทยาลัยสงฆ์นครสวรรค์ ปีที่ 8 ฉบับที่ 1 มกราคม-เมษายน 2563

จากปัญหาดังกล่าวจึง คณะผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาปัญหา อุปสรรค การพัฒนา ศักยภาพผู้นำท้องถิ่นในการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียง พร้อมทั้งแนวทางการพัฒนา ศักยภาพผู้นำท้องถิ่นในการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียงเพื่อการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืนใน จังหวัดนครสวรรค์

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรคของผู้นำท้องถิ่นในการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียง ในจังหวัดนครสวรรค์
2. เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาศักยภาพผู้นำท้องถิ่นในการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียงเพื่อการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืนในจังหวัดนครสวรรค์

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. การเก็บข้อมูล

1) ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ในการวิจัยครั้งนี้ใช้การลงพื้นที่ในการ เก็บข้อมูลโดยใช้ การสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง และแบบเจาะลึก และการประชุมกลุ่มเพื่อ หาแนวทางการพัฒนาศักยภาพผู้นำท้องถิ่นในการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียงเพื่อการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืน รวมทั้งการสังเกตจากการเข้าร่วมประชุมกลุ่มของประชาชนในพื้นที่

2) ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้การเก็บรวบรวม ข้อมูล จากการทบทวนเอกสาร หนังสือ งานวิจัย วิทยานิพนธ์ บทความ วารสาร และสื่อ สิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1) ประชากร ในการศึกษาครั้งนี้ ประกอบด้วย ผู้นำชุมชน ประชาชนชาวบ้าน นายกองค้การบริหารส่วนตำบล ประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล เจ้าหน้าที่พัฒนา ชุมชนจังหวัดนครสวรรค์ และหน่วยงานอื่นๆที่เกี่ยวข้อง

สำหรับวัตถุประสงค์ที่ 1 เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรคการ ใช้วิธีการสุ่มกลุ่ม ตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน ซึ่งมีดังนี้

ขั้นที่ 1 ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย โดยการจับฉลาก ในระดับอำเภอ โดยเลือก อำเภอละ 2 ตำบล

บัณฑิตศึกษาปริทรรศน์ วิทยาลัยสงฆ์นครสวรรค์ ปีที่ 8 ฉบับที่ 1 มกราคม-เมษายน 2563

ขั้นที่ 2 ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง ซึ่งในแต่ละตำบลประกอบด้วยกลุ่มตัวอย่าง ดังต่อไปนี้

- ประธานชมรมผู้นำชุมชน	ตำบลละ	1 คน
- สมาชิกในหมู่บ้านแต่ละพื้นที่	ตำบลละ	5 คน
- ปราชญ์ชาวบ้าน	ตำบลละ	1 คน
- กำนัน	ตำบลละ	1 คน
- อาสาสมัครหมู่บ้าน	ตำบลละ	1 คน
- นายกอบต. หรือนายกเทศมนตรี	ตำบลละ	1 คน
- ประธานสภาอบต. หรือประธานสภาเทศบาล	ตำบลละ	1 คน
- เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง	จำนวน	3 คน

รวมจำนวน 30 ตำบล ตำบลละ 14 คน มีกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 420 คน

สำหรับวัตถุประสงค์ที่ 2 เพื่อหาแนวทางการพัฒนาศักยภาพผู้นำท้องถิ่นในการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียงเพื่อการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืนในจังหวัดนครสวรรค์ใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบโควตา โดยใช้ประชาชนในพื้นที่ 15 อำเภอ ๆ ละประมาณ 35 คน รวม 525 คน

3. สถานที่ทำการทดลอง/เก็บข้อมูล

สถานที่เก็บข้อมูล คือ ตำบล อำเภอในเขตจังหวัดนครสวรรค์ กล่าวคือ อำเภอละ 2 ตำบล 15 อำเภอ รวมทั้งสิ้น 30 ตำบล ซึ่งประกอบด้วย อำเภอเมือง อำเภอบรรพตพิสัย อำเภอลาดยาว อำเภอเก้าเลี้ยว อำเภอโกรกพระ อำเภอหนองบัว อำเภอตากฟ้า อำเภอตาคลี อำเภอท่าตะโก อำเภอชุมแสง อำเภอไพศาลี อำเภอแม่วงก์ อำเภอแม่เปิน อำเภอชุมตาบง

4. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเรื่องแนวทางการพัฒนาศักยภาพผู้นำท้องถิ่นในการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียงเพื่อการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืนในจังหวัดนครสวรรค์โดยแบ่งตามวัตถุประสงค์ได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ ข้อ 1 เพื่อศึกษาปัญหา อุปสรรคของผู้นำท้องถิ่นในการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียงในจังหวัดนครสวรรค์ใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก

บัณฑิตศึกษาปริทรรศน์ วิทยาลัยสงฆ์นครสวรรค์ ปีที่ 8 ฉบับที่ 1 มกราคม-เมษายน 2563

วัตถุประสงค์ ข้อ 2 เพื่อหาแนวทางการพัฒนาศักยภาพผู้นำท้องถิ่นในการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียงเพื่อการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืนในจังหวัดนครสวรรค์ใช้การประชุมกลุ่ม (Focus Groups)

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษารั้งนี้ คณะผู้วิจัยจะนำข้อมูลที่ได้รับไปจำแนกหมวดหมู่ตามหัวข้อที่วางไว้ เพื่อตอบคำถามการวิจัย ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ขั้นสุดท้าย เพราะในช่วงเก็บรวบรวมข้อมูลก็ได้มีการวิเคราะห์เป็นระยะๆ ตามที่กำหนดไว้ในแผน โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา ถึงปัญหา อุปสรรค พร้อมทั้งแนวทางการพัฒนาศักยภาพผู้นำท้องถิ่นในการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียงเพื่อการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืนในจังหวัดนครสวรรค์

ผลการวิจัย

ผลการศึกษาพบว่า ปัญหา อุปสรรคของผู้นำท้องถิ่นในการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียงในจังหวัดนครสวรรค์ มีดังนี้

- 1) ปัญหาด้านเทคนิค (Technical skill) อาทิเช่น เทคนิคในการพูดในที่ชุมชน เทคนิคในการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ เทคนิคการใช้เทคโนโลยี เป็นต้น
- 2) ปัญหาด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล(interpersonal skills) อาทิเช่น ทักษะการเข้าถึงความรู้ของลูกบ้าน ทักษะด้านเจตคติและแรงขับในการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียง ทักษะด้านกระบวนการกลุ่ม ทักษะด้านการโน้มน้าว
- 3) ปัญหาด้านศักยภาพด้านมโนทัศน์ (conceptual skills) อาทิเช่น การวิเคราะห์ ความเป็นเหตุเป็นผล ความคิดสร้างสรรค์ การจัดการปัญหาอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นต้น
- 4) ปัญหาด้านอื่นๆ คือ ยังขาดการเสียสละการทำงานเพื่อส่วนรวมบางทีนำเรื่องผลประโยชน์มาเป็นที่ตั้ง

แนวทางการพัฒนาศักยภาพผู้นำท้องถิ่นในการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียงในจังหวัดนครสวรรค์ มีดังนี้ การฝึกพูดในที่ประชุมชน ซึ่งเป็นวิธีที่ดีอีกวิธีหนึ่งในการปรับปรุงบุคลิกภาพทั้งภายในและภายนอกเพื่อการเป็นนักพูดที่ดีตลอดจนเรียนรู้การใช้เทคโนโลยีและการใช้เทคโนโลยีดำเนินการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียง

อภิปรายผล

จากผลการศึกษาข้างต้น สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1) การพัฒนาศักยภาพผู้นำต้องมีการพัฒนาด้านเทคนิค (Technical skill) อาทิ เช่น เทคนิคในการพูดในที่ชุมชน เทคนิคในการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ เทคนิคการใช้เทคโนโลยี สอดคล้องกับแนวความคิดของสุเทพ พงศ์ศรีวัฒน์ (2544) และ ประยุทธ์ สุวรรณโกตา (2536) ได้กล่าวถึงศักยภาพของผู้นำที่ต้องมีการพัฒนาด้านเทคนิค เช่นการพูดที่น่าสนใจการพูดในที่สาธารณะ ตลอดจนชลกาญจน์ ฮาชันนารี (2548) ได้กล่าวถึงบทบาทของผู้นำในงานพัฒนา ต้องมีบทบาทในการชักจูงชาวบ้านให้มาร่วมมือกันในการทำงาน พัฒนาการสร้างสาธารณประโยชน์ การรับผิดชอบงานในหมู่บ้านและทำงานร่วมกับชาวบ้าน เป็นต้น

2) การพัฒนาศักยภาพผู้นำต้องมีการพัฒนาด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (interpersonal skills) อาทิเช่น ทักษะการเข้าถึงความรู้ของลูกบ้าน ทักษะด้านเจตคติและแรงขับในการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียง ทักษะด้านกระบวนการกลุ่ม ทักษะด้านการโน้มน้าว สอดคล้องกับแนวความคิดของสุกัญญา รัศมีธรรมโชติ (2548) และทองคุณ หงส์พันธุ์ (2519) ได้ให้ความหมายว่า ผู้นำท้องถิ่นหมายถึง บุคคลที่มีความสามารถเป็นพิเศษ เข้าถึงความรู้ของลูกบ้าน คนในชุมชนให้ความเคารพนับถือและเชื่อฟัง

3) การพัฒนาศักยภาพผู้นำต้องมีการพัฒนาด้านศักยภาพด้านมโนทัศน์ (conceptual skills) อาทิเช่น การวิเคราะห์ ความเป็นเหตุเป็นผล ความคิดสร้างสรรค์ การจัดการปัญหาอย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับแนวความคิดของยาเป็น เรืองจรรยาศรี (2553) และ ที่ได้กล่าวเกี่ยวกับความสามารถของผู้นำในการคิดและวิเคราะห์สภาพปัญหา และจัดการปัญหาอย่างมีประสิทธิภาพ

4) การพัฒนาศักยภาพผู้นำต้องมีการเสียสละเพื่อส่วนรวม สอดคล้องกับแนวความคิดของทองคุณ หงส์พันธุ์ (2519) ที่ได้กล่าวว่าผู้นำต้องมีความเสียสละเพื่อประโยชน์สุขของส่วนรวมในชุมชน/ท้องถิ่น

ข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษาแนวทางการศึกษภาพผู้นำท้องถิ่นในการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียง เพื่อการพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืนในพื้นที่จังหวัดอื่นๆ ตลอดจนศึกษากระบวนการพัฒนาศักยภาพผู้นำท้องถิ่นในการประยุกต์ใช้เศรษฐกิจพอเพียง เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- สุเทพ พงศ์ศรีวัฒน์.(2544).เอกสารคำสอนรายวิชา พฤติกรรมองค์กร.คณะวิทยาการจัดการ สถาบันราชภัฏเชียงราย
- ประยูรท์ สุวรรณโกตา.(2536). การบริหารแบบมีส่วนร่วม. กรุงเทพมหานคร: ศักดิ์โสภณาการพิมพ์.
- ชลกาญจน์ ฮาซันนารี.(2546).กระบวนการและเทคนิคการทำงานของนักพัฒนา. กรุงเทพมหานคร
- สุกัญญา รัศมีธรรมโชติ. (2548). แนวทางการพัฒนาศักยภาพมนุษย์ด้วย Competency. กรุงเทพฯ : ศิริวัฒนาอินเตอร์พริ้นท์จำกัด(มหาชน).
- ยาเบ็น เรืองจรรยาศรี. (2552).แนวคิดทฤษฎีการบริหารเชิงสถานการณ์. [ออนไลน์].
เข้าถึงได้จาก:<http://www.kroobannok.com/blog/20420> ค้นเมื่อ30กรกฎาคม 2558.
- วัฒนา สุกัญศีลและคณะ.(2552).กองทุนและการจัดสวัสดิการชุมชน:บทบาทและทางเลือกในการพัฒนา.กรุงเทพฯสถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข.
- วีรัตน์ คำศรีจันทร์และคณะ. (2545). การสังคมสงเคราะห์ชุมชน. กรุงเทพฯ ฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วินัย พัฒนรัฐและคณะ. (2553). พัฒนาเด็กด้วยศิลปะ. กรุงเทพฯ ฯ : อักษรสัมพันธ์.
- วิภาวี กฤษณะภูต.(2556).การจัดกลุ่มวิสาหกิจชุมชน:การเรียนรู้จากกลุ่มอาชีพทอผ้าไหมและผ้าฝ้ายในจังหวัดขอนแก่น. วารสารคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (30)(1) มค.-เมย.(56:175)
- ศรีณยา แก้วพรรณา (2557). การพัฒนาชุมชน. กรุงเทพฯ ฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

บัณฑิตศึกษาปริวรรตน์ วิทยาลัยสงฆ์นครสวรรค์ ปีที่ 8 ฉบับที่ 1 มกราคม-เมษายน 2563

สมจิตร หนูเจริญกุล.(2556).**การดูแลตนเอง** : ศาสตร์และศิลป์ทางการพยาบาล.

กรุงเทพมหานคร. วีเจพรีนติ้ง.

อภิชัย พันธเสน.(2554).**สังเคราะห์องค์ความรู้เศรษฐกิจพอเพียง**.กรุงเทพมหานคร:

สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.

อานันท์ กาญจนพันธุ์ และคณะ.(2553).**วิธีคิดในการวิจัยชุมชน** กรุงเทพมหานคร ศูนย์

หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อาภรณ์พันธ์ จันทร์สว่าง.(2555).**การพัฒนาบุคคลกลุ่มชุมชน**.กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

อำนาจ อนันต์ชัย.(2546).**การระดมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาชุมชน :การ**

พัฒนาชนบทสาขาวิชาส่งเสริมการเกษตรและสหกรณ์.กรุงเทพมหานคร :

วิกเตอร์ เทาเอพอยท์.

Albert. B .(1986). **Social Foundation of Thought and Action : A social**

cognitive theory. Englewood Cliffs: Prentice–Hall.

Barrera, M., Jr., & Ainlay, S.L. (1993). **The structure of social support: A**

conceptual and empirical analysis. *Journal of Community Psychology*.

Brown,R.B.(1993).**Meta-Competence : a recipe for reframing the**

competence debate.,Personnel Review.